

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmmma Totivs Theologiae S. Thomae Aqvinatis, Doctoris Angelici Ordinis Prædicatorum

Secvndæ Secvndæ Partis Volumen Secundum

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Romae, 1619

Vtrum iuramentum sit appetendum, & frequentandum tamquam vtile &
bonum? 5

urn:nbn:de:hbz:466:1-38762

Utrum iuramentum sit appetendum, & frequentandum tamquam utile, & bonum?

486

AD quinquum sic proceditur. Videtur, quod iuramentum sit appetendum, & frequentandum tamquam utile, & bonum. Sicut enim votum est actus laetitia, ita & iuramentum. Sed facere aliquid ex voto est laudabilius, & magis meritorium: quia votum est actus laetitia, ut supra dictum est*. Ergo pari ratione facere, vel dicere aliquid cum iuramento est laudabilius: & sic iuramentum est appetendum tamquam per se bonum.

*Su. q. 89. ar. 3. cor. Et 1. 2. q. 107. a. 2. co. & ad 2. Et 3. d. 39. ar. 2. q. 1. Et Ps. 14. ff. Et Ro. 1. le. 5. co. 5. * q. 88. a. 5. & 6. † Mat. 5. super illud, Ego autem dico vobis non iurare, 10. 9. † in lib. de medicina c. 15. circa me. 10. 4.*

¶ 2. Præterea, † Hieron. dicit super Matt. quod qui iurat, aut veneratur aut diligit eum per quem iurat. Sed venerari, aut diligere Deum est appetendum tamquam per se bonum. Ergo & iuramentum.

¶ 3. Præterea, iuramentum ordinatur ad confirmationem, seu certificationem. Sed quod homo confirmet suum dictum, bonum est. Ergo iuramentum est appetendum tamquam bonum.

SED contra est, quod dicitur Eccl. 23. Vir multum iurans, replebitur iniquitate. Et † Aug. dicit in libro de mendacio, quod præceptum Domini de prohibitione iuramenti, ad hoc positum est, ut quantum in te est, non affectes ut quasi pro bono cum aliqua delectatione appetas iusiurandum.

RESPONDEO dicendum, quod id quod non queritur, nisi ad subueniendum infirmitati, vel defectui, non numeratur inter ea quæ sunt per se appetenda, sed inter ea quæ sunt necessaria: sicut patet de medicina, quæ queritur ad subueniendum infirmitati. Iuramentum autem queritur ad subueniendum alicui defectui, quo scilicet unus homo alteri discredat. Et ideo iuramentum est habendum non inter ea quæ sunt per se appetenda, sed inter ea quæ sunt huic vitæ necessaria: quibus indebitè vitur quicumque eis vitur ultra terminos necessitatis. Unde * Augustin. dicit in lib. de sermone Domini in monte, Qui intelligit

*Et Ro. 1. le. 5. co. 5. * q. 88. a. 5. & 6. † Mat. 5. super illud, Ego autem dico vobis non iurare, 10. 9. † in lib. de medicina c. 15. circa me. 10. 4.*

l. 1. c. 30. a me. 1. 4. ligit

ligit non in bonis, id est, per se appetendis: sed in necessarijs iurationem habendam, refrenet se quantum poterit, ut non ea vratur, nisi necessitas cogat.

Ad primum ergo dicendum, quod alia ratio est de voto, & iuramento. Nam per votum aliquid in Dei reuerentiam ordinamus: unde ex hoc ipso fit religionis actus. Sed in iuramento est conuerso reuerentia diuini nominis assumitur ad promissi confirmationem. Et ideo illud quod iuramento confirmatur, non propter hoc fit religionis actus: quia secundum finem morales actus species sortiuntur.

Ad secundum dicendum, quod ille qui iurat, vitur quidem ueneratione, & dilectione eius per quem iurat: non autem ordinat iuramentum ad uenerandum aut diligendum eum, per quem iurat, sed ad aliquid aliud, quod est necessarium presentis uitæ.

Ad tertium dicendum, quod sicut medicina est utilis ad sanandum, & tamen quanto est uirtuosior, tanto maius nocumentum inducit, si non debite sumatur: ita etiam iuramentum uile quidem est ad confirmationem: tamen quanto est magis uenerandum, tanto est magis periculosum, nisi debite inducatur: quia, ut dicitur Eccles. 23. Si frustra uerit, id est, deceperit fratrem, delictum ipsius supra ipsum erit. Et si dissimulauerit, quasi per simulationem iurando falsum, delinquit dupliciter: quia scilicet simulata æquitas, est duplex iniquitas. Et si in vacuum iurauerit, id est, sine debita causa, & necessitate, non iustificabitur.

ARTIC. VI.

Utrum liceat per creaturas iurare?

Ad sextum sic proceditur. Videtur, quod non liceat per creaturas iurare. Dicitur enim Mat. 5. Ego dico uobis non iurare omnino, neque per celum, neque per terram, neque per Hierosolimam, neque per caput tuum. Quod exponens Hiero. dicit, Considera, quod hic Saluator non per Deum iurare prohibuit, sed per celum, & terram, &c.

487
3. d. 38.
a. 1. et in
expos. lit.
Et He. 6.
le. 4. co. 2.
* sup. il-
lud Mat.
5. Ego di-
co uobis
nō iura-
re, 10. 9.

¶ 2 Præ-